

Anotace

Cílem mé práce je diskutovat možnosti užití konceptu autonomie při studiu konverzí Romů k charismatickému/letničnímu křesťanství. V tomto poli se v poslední době prosazovaly koncepty empowermentu (zplnomocňování) či sociální inkluze, ale chyběla kritická reflexe otázek způsobů vládnutí a útlaku. Vycházím z teze Patricka Williamse (1987; 1991; 1993a), podle kterého francouzští Romové, kteří konvertovali k letničnímu hnutí, dosáhli autonomie (nebo alespoň pocitu autonomie), jež jim dovoľovala přehlížet roli strukturálních faktorů a jiných lidí v jejich vlastním jednání. Na případové studii etnografického výzkumu romské charismatického sboru v Západních Čechách rozvíjím koncept autonomie skrze konverzi. Hlavní teoretická inovace mé práce pochází z morální filosofie, především z Christmanovy teorie autonomie (utlačovaných) (2014). Christman definuje autonomii jako reflexivní potvrzování zvolené praktické identity, života, který “stojí za to žít”. Příběh, který misionáři v Márově, místě mého terénního výzkumu, dávali do popředí, byl o Romech, kteří se z pasáků a prodejců drog stali křesťany. Empirická realita a narativy změny však na takto jednoduchý popis radikální změny skrze náboženství vrhají stín pochybnosti. Na základě podrobného rozboru konverze muže závislého na drogách tvrdím, že konvertité přijali praktickou identitu konvertity během toho, kdy opouštěli byznys, anebo dokonce až po tom, co jej opustili. To jim umožnilo zůstat autonomními a získat možnost vykazovat se jako racionální aktéři. V biblické škole při sboru učitelé prosazovali pokoru jako božský princip a cestu ke spáse, a konvertité přijímali podřízenost. Jejich model autonomie skrze konverzi obsahoval možnost podřídit se, přičemž konvertité měli ze situace jiný prospěch. V tomto případě se učili nový řečový kód, který poté mohli používat i jinde. Ve dvou kapitolách také diskutuji otázky leadershipu a příbuzenství v souvislosti s konverzemi.